

Genade (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 20 september 1991

In mijn woordenboek wordt God bij de verklaring van het woord genade in vergevensgezinde goedertierenheid in één adem genoemd met vorsten, rechters en legerbevelhebbers. Het beeld van overvloedigheid dat ik bij genade heb, wordt daardoor afgezwakt tot een mager symbool, verbonden met macht.

Dat woord schoot me te binnen tijdens de afscheidsdienst van een hervormde predikante. Vijftig jaar geleden werd ze in het ambt bevestigd. Niet in volle rechten, want een vrouw mocht in 1941 slechts hulppredikant zijn in haar kerk. Doop en Heilig Avondmaal bleven voor haar verboden terrein. Tot vijftiwintig jaar na dato hebben heren predikanten, theologen en ambtsdragers met geen, min en meer theologische kennis, maar breeduit op hun kerkenraden, provinciale kerkvergaderingen en synodes over dit onderwerp gedelibereerd: wat willen toch de Heilige Schriften zeggen

over het gegeven dat steeds meer vrouwen erop aandringen tot het ambt van voorgangster in de gemeente te willen worden toegelaten? Het was een enorm zoek. In 1966 waren de heren eruit. Het mocht. Jawel, de heren waren eruit, want in die tijd werd dit soort beslissingen alleen maar door heren genomen.

Op 1 september 1991, op dezelfde datum als waarop ze vijftig jaar geleden begon, heeft ze voor het laatst gepreekt. Naar eigen weten is ze vijftig jaar predikant geweest, voor de heren van de synode maar vijftiwintig jaar.

Onwillekeurig komt de uitdrukking 'zonde der vaderen' in me op. Kun je zo'n vergrijp uit het verleden afdoen met: zo was het nu eenmaal in die tijd? Nee, voor mij zijn het de zonden der vaderen, door de eeuwen heen met name tegen vrouwen bedreven. Stel dat die vaderen hun zonden hadden beleden tegenover God en de vrouwen, dan zouden zij ongetwijfeld van de daaruit ervaren genade hebben meegedeeld aan hun vrouwelijke collega's. Ik bedoel dit: zij zouden hun volle pensioen rechten hebben gedeeld met de vrouwen die in haar ouderdom moeten toekomen met veel minder pensioen. Zij werkten de volle tijd in de wijngaard des Heren, maar tijdens de jaren van de zoektocht van de heren waren zij uitgesloten van het pensioenfonds.

Dat scheelt soms 15 jaar en meer. Aan genade voor recht zijn de heren zelfs niet toegekomen.

